

ЈУН ФОСЕ

ЉУБАВ ОНИХ ШТО СПАВАЈУ

I

снегопад – било је
као да си у светлосном кругу
А за леђима ти облаци на небу
Иза дланова – дубина дана, и
заспивала је, нагнувши се ка лампи,
сву ту јесен и зиму. И укус
језика у устима. Бити дете, бити малена
И светлосни круг: снег, снег

II

пепео на снегу
суснежица
растопљена пластика
нагорели комадићи папира
и кроз њих, треперењем –
анђео што јој целива стопе
На снегу – каверна от ломаче
лапавица
мрља пепела. Црни
снег. И белина

* * *

међу зеленилом и плаветнилом, онде,
онде је, можда, Бог
први пут: снег
са стране острва у магли
жене иду кући
притиснувши рукама груди
Срце – у парампарчад – огледалом
и насупрот ветру
у црној кожи:
међу зеленилом и плаветнилом видим Бога
Руке прорастају из земље
руке – налик крилима мушица. Напев
као звездана пређа
пада
у море
Зелена груд брежуљка
Лептиров лет и плаветнило

ЉУБАВ ОНИХ ШТО СПАВАЈУ

Ван града све је оголело и пусто
надалеко видљиво и светлост
као дан без ноћи
као живот без снова
без љубави оног који спава и сања
где је исијавање
где је раскид
где је некакав други град
где си и ти сам – други
у другим загрљајима
где си само загрљај другог
и сан

ОДЕЖДА СВЕТЛОСТИ

не свећа
већ облак светлости облак
таме
као сјај што не повлачи границе
између таме и светлости
у души мада она душа није
у ноћи овој именован дан и ноћ
а што није ни ноћ ни дан
никакву мисао не можеш ни да замислиш
поглед какав за свог века видети нећеш
пространство које није пространство
Море и небо
што ће занавек опстати
и јесте
то што јесте

МОРЕ И НЕБО

више ништа
да се иде и види
све је само пукотина
између воде и неба
(добро, запалиће још они
што би да разазнају бар понешто)

РЕКА НА НЕБУ

I
небо је светлост што трепери кроз
воде реке што тихо тече – облаци
и у мени
исто светлуцају
знање и нада
земља и камење
море и небо
живот и смрт

II
ја сам треперење
она – то нисам ја
у коме је спокојство ове реке
што светлуца
као небо
као облаци
као ја
у овом нашем ништа

ШАРЕНИЛО СТАРИХ ЧАМАЦА

Ролфу Сајену

Шаренило старих чамаца
и пукотине
на палуби
што блешти на сунцу
море одблесци на води
све то уз дрндање гитаре
девојка плеше
тама се расплињава тамо негде
док прекрива
везове за чамце у фјорду
где су се Вестланђани¹
сабрали и моле се
за град с оне стране фјорда
који ишчезава
просто још један град
ишчезава за кромом

---

¹ *Вестланђани* – становници Вестландије, Западне земље, једног од три основна историјска региона Норвешке. (Прим. прев.)

КАМЕН ЗА КАМЕНОМ

камен за каменом
за морем море
и само је небо
широко као море
а оданде се види
прегршт кућица
пар чамаца
затишје

ПЕСМА 11

I

а срце бива као месец
у ноћи
а кишица ромиња
реч по реч
а у грлу
планински
гребени
теже хоризонту
раштркани под небом

II

не могу да заспим
умор ми
као коров
оплиће тело

* * *

облаци бели
псето – лаје ли лаје
беле стазице
псето – риђе боје
с белом пегом на челу
лаје тако псето
небеса сва сиња
облаци плове небом бели
има их и сурих, скоро црних
а стазице су беле

* * *

Ослушкиваћу да ли ће анђео умрлих пријатеља слетети
тихо као снег нежно као снег
Посматраћу како снег копни постаје вода
Посматраћу како ишчезава
па опет пада и као орлица кружи небом
Пратићу то кружење птице
следити је погледом док не ишчезне
унећу се у ту музику
спорих покрета, што као плес
у таму уводи нежно-нежно

* * *

полако, то је
као стари бол
као звук хармонике, светлост
што чак и није светлост
просто краја јој нема
нема краја
и тамо негде – тамо биће све
чак и ако није ни било: биће бака, и псетанце,
и та чудна тако златаста
светлост право у окно

Превела са норвешког
Вера Хорвајћ